

Leven zonder Liefde: 30 en nog altijd maagd

“Laat het voor mijn part een smeerlap zijn, maar ik wil weten hoe het is”

Uit Humo, 5 april 2005 en de volgende drie nummers

‘Ik heb in Humo 3366 het artikel ‘Gehandicapten en seks’ gelezen en ik vond het vaak pijnlijk en herkenbaar.

Nee, ik ben niet gehandicapt (voor zover ik weet). Ik ben een mannelijke, heteroseksuele dertiger. Ik heb nog nooit een relatie gehad, nog nooit seks gehad, zelfs nog nooit een meisje/vrouw gekust of zo. En niet omdat ik niet zou willen. Het bestaat echt nog in 2005!’

Zo begon de brief die twee weken geleden in Open Venster verscheen onder het kopje ‘Niet gehandicapt, toch alleen’. De 32-jarige briefschrijver uit Limburg raakte blijkbaar een gevoelige snaar, want de volgende dagen liepen verschillende reacties binnen van late twintigers en dertigers, mannen en vrouwen, die nog nooit in hun leven seks hebben gehad, ‘zelfs geen losse flodder’.

‘Ik weet perfect hoe de man zich voelt,’ schrijft Sandra (26) uit Antwerpen. ‘Ook ik zit me constant af te vragen wat er mis is met mij. Ik zeg niet dat ik moeders mooiste ben, maar ik ken ook wel mensen in mijn omgeving waarvan ik denk: waarom die wel en ik niet? Het begint stilaan deprimerend te worden.’

‘Mensen denken misschien dat ik sociaal niet functioneer, maar er is helemaal niks mis met mij,’ reageert een 27-jarige man uit Zaventem. ‘Ik was achttien toen ik hier voor het eerst met een therapeut over praatte, en hij stelde dat je op zo’n jonge leeftijd niet hoeft te panikeran als je geen vriendinnetje hebt. Maar bij het verstrijken van de jaren blijven de hulpverleners met vraagtekens zitten.’

Hoe groot is die groep van ‘eeuwige maagden’? Bij Sensoa, waar onderzoek wordt gedaan naar seksualiteit en relaties, weten ze het ook niet. ‘De meeste seksenquêtes richten zich op jongeren,’ zegt Telidja Klai.

Telidja Klai (*psychologe en seksuologe*) Seks wordt vandaag beschouwd als iets waarvoor je vrij kiest. Zodra je de achttien voorbij bent, neemt iedereen aan dat je het wel al eens hebt gedaan. Vijftig jaar geleden was dat nog compleet anders; iedereen huwde, en iedereen had seks binnen het huwelijk. Een andere weg was er niet. Dat is in de jaren ’80 beginnen te veranderen: hoe je leven verliep, en wat voor seksleven je had, dat kon je zelf kiezen. Jongeren kunnen nu dus meer keuzes maken, maar dat vergt van hen ook een grotere sociale vaardigheid: ze moeten zelf contacten leggen en zelf duidelijk stellen wat ze willen. Sommige jongeren hebben het daar moeilijk mee, omdat ze timide zijn of te weinig zelfvertrouwen hebben. Voor hen is het een hele opgave mee te draaien in een maatschappij waar zoveel initiatief van hen wordt verwacht. Als ze vijftig jaar geleden hadden geleefd, waren ze wellicht getrouwd. Maar anno 2005 lukt het hen om de een of andere reden niet.

Niet voor kinderen

Nieuwsgierig als we zijn besloten we het ook eens aan de eeuwige maagden zelf te gaan vragen. De briefschrijver uit Limburg aarzelt als we om een gesprek vragen, maar stemt uiteindelijk toch toe. ‘Ik ben niet zo’n groot prater, en al helemaal niet als het over zo’n – voor mij – gênant onderwerp gaat.’

Als we hem die avond opzoeken in een rustige woonwijk van een Limburgse uithoek, worden we een beetje verrast. De jongeman die de deur opent is geen zielige vrijgezel in een kaal appartement, en ook geen *Filip Mars* – het door autisme en allergieën geplaagde typetje in debardeur van Chris van den Durpel. Dieter (32) ziet er leuk uit. Een lange slanke gestalte,

hemd uit de broek, trendy sportschoenen. Lang haar en een jong gezicht. Onbegrijpelijk dat niemand hem ooit aan de haak heeft geslagen! Maar goed, we zijn hier voor professionele doeleinden.

HUMO Weten je vrienden dat je nog maagd bent?

DIETER Nee, ik praat er eigenlijk nooit over. Eén keer heb ik het aan een vriendin geschreven in een mail, maar ze wist niet wat ze ermee aan moest, denk ik. Haar antwoord was in ieder geval heel ontwijkend. Voor de rest heb ik het er eigenlijk nooit over. Het is ook niet iets waarmee je te koop loopt. Ik toch niet.

In de familie of op het werk wordt wel eens lacherig geïnformeerd naar mijn liefdesleven, maar dat blijft heel oppervlakkig. Ik reageer er niet op. Ik ontwijk het meestal.

HUMO Je bent 32, je hebt nog nooit een meisje gekust. Heb je een idee waaraan dat ligt?

DIETER Wist ik het maar! Ik heb mij al suf gepiekerd. Het is er gewoon nog nooit van gekomen. Ik ben nogal verlegen, ik leg niet makkelijk contacten. Ik ben niet het type dat aan de bushalte een gesprek aanknoopt met een wildvreemde. *'Is die bus al langs?'*, dat is zowat het verste dat ik kom.

Ik ben ook geen uitgaanstype. Ik ga wel eens wat drinken op café met een vriend, maar meestal ben ik 's avonds thuis. Daar leer je natuurlijk niet snel iemand kennen, hé...

Misschien ligt het aan mijn onzekerheid. Ik blaak niet van het zelfvertrouwen. Misschien is het mijn karakter, of mijn uiterlijk...

HUMO Aan je uiterlijk zal het niet liggen. Zeggen meisjes je nooit dat je er goed uitziet?

DIETER Ja... Maar ik weet nooit hoe ik daarop moet reageren. Ik ga er maar van uit dat ze het 'zomaar' zeggen, dat ze het niet echt menen. Ik kan niet zo goed om met complimentjes. *(lachje)* Op dat vlak ben ik echt in mijn puberteit blijven steken.

Ik woon al een jaar of vijf alleen hier. Tot mijn 27ste woonde ik bij mijn ouders. Ik heb voor maatschappelijk werker gestudeerd, maar dat is jammer genoeg niet gelukt, en daarna ben ik een hele tijd werkloos gebleven. Nu werk ik als klusjesman in een school. Ik ben niet van plan om dat mijn hele leven te blijven doen, maar voorlopig weet ik nog niet goed welke richting ik anders uit moet. Ik wil een job waar ik me goed in voel. Ik zie mezelf bijvoorbeeld niet dadelijk als verkoper of vertegenwoordiger.

HUMO Heb je vrienden? Hobby's?

DIETER Veel vrienden heb ik nooit gehad. Ik heb één vriend en een paar goeie kennissen. Ik heb zelfs een goeie vriendin – maar dat is gewoon een vriendin.

Ik ben altijd een eenzaat geweest. Ik hou van de natuur, van lange wandelingen. Ik doe vrijwilligerswerk in een natuurvereniging. Ik ben ook veel met muziek bezig. The Pixies, Nirvana, The Ramones... In de zomer ga ik geregeld naar een festival of een optreden. Ik ontmoet dus wel mensen, alleen lijkt het nooit verder te komen dan oppervlakkige contacten...

HUMO Ben je streng opgevoed?

DIETER Niet buitengewoon streng of religieus. Er hing thuis wel een taboesfeertje rond seks. Ik kan me niet herinneren dat mijn vader en moeder elkaar ooit in mijn aanwezigheid hebben vastgepakt of gekust...

Als er op tv een liefdesscène te zien was, reageerde mijn moeder meestal lacherig, kinderachtig zelfs. Als het wat te expliciet werd, werd de knop van de televisie omgedraaid – want 'dit is toch geen film voor kinderen'. Niet dat ik mijn moeder iets verwijt hoor, maar misschien heeft dat een rol gespeeld. Hoewel: ik ben de oudste van vier kinderen, en mijn broer en zus hebben het blijkbaar minder moeilijk om aan een lief te geraken...

Geholpen in een wip

HUMO Ben je ooit verliefd geweest?

DIETER Een paar keer. Die ene vriendin over wie ik het had, daar ben ik heel lang verliefd op geweest. Maar ja, zij zag het anders...

HUMO Heb je het haar verteld?

DIETER Ik heb er nooit iets van gezegd, maar ik denk dat ze het aanvoelde, want ze begon er zelf over. Ik was wel een goeie vriend, zei ze, maar een relatie zag ze niet zitten. Dat was dat. We zijn er niet meer op teruggekomen. Waarom ze niet wilde, heeft ze nooit gezegd. Ze had al wat tegenslag gehad in vorige relaties, ik veronderstel dat ze bang was dat het weer verkeerd zou lopen.

HUMO Zijn meisjes nooit verliefd geworden op jou?

DIETER Niet dat ik weet. Ze hebben het mij in elk geval nooit gezegd. Als het al het geval was, heb ik de signalen dan toch niet opgevangen.

Ik ben wel een laatbloeier. Op mijn zeventiende, achttiende, dacht ik eigenlijk niet zo vaak aan meisjes. Ik was wel nieuwsgierig naar seks, naar het lichamelijke, maar verder niks. Ik was toen ook veel alleen, maar ik zat er niet mee. Pas toen ik 21, 22 jaar werd, begon ik te voelen dat ik iets miste. Tien jaar lang al, ondertussen.

HUMO Wat stel je je voor van een relatie?

DIETER Gewoon, dat ik iemand heb met wie ik kan praten, met wie ik interesses of ideeën kan delen. Iemand voor wie ik me niet moet inhouden, en voor wie ik écht belangrijk ben. Ik denk niet dat ik veeleisend ben. Ik zit niet te wachten op een stoot met perfecte maten. Er moet natuurlijk wel aantrekkingskracht in het spel zijn – het oog wil ook wat. Maar ik heb helemaal geen buitensporige eisen.

Het hoeft voor mij de eerste keer ook niet dadelijk serieus te zijn. Ik ben daar realistisch genoeg in. Maar het zou al leuk zijn als ik niet altijd alleen was. Dat er iemand was die me eens vastpakte als ik het moeilijk heb.

HUMO Denk je daar veel aan?

DIETER Niet constant, maar toch wel dagelijks. Als ik 's avonds in bed kruip. Of als ik 's morgens opsta. Of als ik niet kan slapen. Dan lig ik te piekeren.

HUMO Wat voor gedachten heb je dan?

DIETER Donkere gedachten. Ik zit me af te vragen wat er mis is met mij. Ik voel me niet goed genoeg. Dat soort dingen. Wanhoop.

HUMO Vind je van jezelf dat je wanhoop uitstraalt?

DIETER Mmmm... Ik voél het wel, maar of ik het uitstraal, kan ik zelf moeilijk beoordelen. Het is de angst om alleen te blijven. De angst dat ik over twintig jaar nog steeds in deze situatie zit. Dat beeld spookt soms door mijn hoofd; dat zou ik écht niet willen. Ik wel eens gedacht dat ik me beter van kant kon maken. Waarvoor leef ik tenslotte? Maar het is nooit zover gekomen dat ik het geprobeerd heb.

HUMO Weet iemand eigenlijk hoe hard jij daarmee inzit?

DIETER Nee... Misschien vermoeden sommige mensen iets, maar ze laten het dan toch niet merken. Ik heb ook niet de behoefte om het hun te vertellen. Ik wil niet dat iemand mijn diepste zielenroerselen kent.

Ik denk ook niet dat ze het zouden begrijpen. Ik heb wel eens een discussieforum op het internet bezocht over 'late maagden', en daar voel je toch vaak een vleugje minachting. Mensen beseffen niet wat het met je psyche doet. Het gaat niet alleen om de seks, maar om je hele persoonlijkheid. Hoe kan je je volwassen voelen als je nooit geleerd hebt met intimiteit om te gaan? Het is alsof je blijft vastzitten in je puberteit. Je mannelijkheid wordt aangetast, je zelfvertrouwen verdwijnt.

Ik wil maar zeggen: het is niet gewoon een kwestie van even de kroeg in, lekker daten en klaar. Weinig mensen begrijpen dat. Je wordt onder goeie raadgevingen bedolven, meestal met een ondertoon dat je probleem letterlijk in een wip verholpen kan worden, als je maar niet zo passief bleef afwachten...

HUMO Ben je al actief op zoek gegaan?

DIETER Ik heb wel eens een zoekertje geplaatst op het internet. Ik heb een tijdje gemaild met een paar meisjes, maar het is nooit wat geworden.

Ik ga ook kijken op datingsites. Ik heb me eens ingeschreven op *Rendez-vous*, eerst alleen met een profiel. Toen daar geen reactie op kwam, heb ik er een foto bijgeplaatst. Maar er gebeurde niks. Niet één reactie.

HUMO Ben je nooit naar een prostituee gestapt?

DIETER Nee. Ik zeg niet dat het er nooit van zal komen, maar voorlopig zie ik het me niet doen, omdat het me niet alleen om de seks gaat. Ik bekijk wel eens een pornofilm, en de pornosites op het internet. Je kan nog altijd masturberen, maar het gaat toch wel om iets meer dan alleen seks. Liefde, tederheid en intimiteit: heel pijnlijk om dat allemaal te moeten missen.

HUMO Zou je een one-night stand zien zitten?

DIETER Ik zeg niet nee, maar ik denk niet dat ik daar veel kans op maak. Ik ben niet iemand die zich dadelijk openstelt, ik moet met eerst op mijn gemak voelen bij die ander. Ik denk ook dat het emotioneel een beetje anders ligt dan seks in een relatie. Ach, ik kan er eigenlijk niks over zeggen. De gelegenheid heeft zich nog nooit voorgedaan, dus...

Gezocht: smeerlap

'Ik ben 26 jaar en ik heb ook nog nooit een relatie gehad, zelfs nog geen losse flodder. Wat is er zo mis met mij? Het moet toch iets zijn, maar ik zou begot niet weten wat.' (Sandra, 26 jaar).

We ontmoeten Sandra in een rustig café in Antwerpen. Ze werkt als verkoopster in een winkel op de Meir en woont nog bij haar ouders. Ze heeft een jeansbroek en een lichtblauw sportjasje aan. Een onopvallende verschijning, maar zeker geen truttig type.

HUMO Was je verrast door de lezersbrief over leven zonder seks?

SANDRA Ja, toch wel. Ik had iets van *'Wow! Er zijn nog mensen die zich ook zo voelen!'* Ik heb altijd gedacht dat ik een grote uitzondering was, zeker als ik in mijn vriendenkring rondkijk. De meeste mensen van mijn leeftijd zijn getrouwd, of hebben op zijn minst een vriend. En ik ben alleen. Ik heb nog nooit seks gehad. Ik heb wel al eens gekust met een jongen, maar daar is het ongeveer bij gebleven.

HUMO Vind je dat erg?

SANDRA Ja. Ik zou het zo graag eens meemaken. Alleen al om te weten wat het is.

Aan mijn vriendinnen kan ik het moeilijk vragen. Niemand weet dat ik nog maagd ben. De meesten begrijpen het ook niet. Als ik er al eens voer begin dat ik alleen ben, krijg ik alleen van die cliché-antwoorden: 'Je zal de ware nog wel tegenkomen', of 'Geniet maar van het leven zolang het nog kan...' Dan zwijg ik maar, hé.

Ik zou er wel graag over praten, maar ze luisteren niet eens. Ik weet ook wel dat ze niet meteen voor een oplossing kunnen zorgen, of iemand tevoorschijn kunnen toveren, maar ik heb weleens de behoefte gewoon te vertellen hoe *down* ik me soms voel. In gezelschap voel ik me vaak het vijfde wiel aan de wagen, want blijkbaar word je niet echt voor vol aangezien als je geen vriend hebt.

Een vriendin van mij is onlangs bevallen van haar eerste kindje. Dan ga je op bezoek, en zie je een vrolijk gezinnetje. En jij zit daar, alleen.

De mensen vinden je ook altijd zo zielig. 'En, heb je nog altijd niemand?' vragen ze dan. 'Arm schaap!' hoor je ze bijna hardop denken. Daar heb ik een hekel aan! Ik ben er als de dood voor een *hopeloos geval* te worden. Het wordt er ook niet gemakkelijker op, hé. Hoe ouder je wordt, hoe kleiner de markt. Tenzij je in het aanbod van de gescheiden vaders gaat zoeken. (*lacht*)

HUMO Ben je er dikwijls mee bezig?

SANDRA Er zijn dagen dat ik er echt wel depri van word. Alles steekt me dan tegen. Ik heb niet echt de job van mijn leven, ik heb geen vriend... Er is geen doel in mijn leven. Het heeft allemaal geen zin.

Dat gevoel gaat na een tijdje weer weg – gelukkig – maar nooit helemaal. Ik heb écht het gevoel dat ik iets mis.

De reactie die ik het vaakst moet horen: ‘Een relatie is ook niet alles.’ Als ze dat tegen mij zeggen, word ik gewoon kwaad. Dan denk ik: ‘Oké, maar laat het me dan gewoon eens meemaken. Laat mij voor mijn part een smeerlap tegenkomen, laat mij met mijn kop tegen de muur lopen, maar dan weet ik tenminste wat het *is*. Hoe het voelt om verliefd te zijn en iemand te hebben die ook iets voor jou voelt, al is het dan maar voor even. En dan weet ik tenminste ook hoe het is om seks te hebben.

HUMO Je hebt ook nog geen losse flodder gehad?

SANDRA Nee, zelfs dat niet.

HUMO Dat is toch niet zo moeilijk?

SANDRA Tja...

HUMO Je steekt je tong in iemands mond...

SANDRA (*schatert*) Ik zal het eens proberen dit weekeinde!

Verliefd op de barman

HUMO Sinds wanneer denk je: ‘Shit ik heb een probleem’?

SANDRA Er waren al momenten in het middelbaar, in het vijfde en het zesde jaar. Iedereen had liefjes en ik stond daar altijd alleen...

HUMO Hoe kwam dat?

SANDRA Ja, als ik dat wist... Het heeft niks te maken met een strenge opvoeding, of met een of ander trauma. Ik ben niet seksueel misbruikt en ik ben ook niet aseksueel. Ik heb altijd op een gemengde school gezeten. En ik heb best wel vrienden. Ik ben nogal stil in groep, en ik ben geen flirterig type, maar ik ben wel sociaal. In het weekend ga ik uit met vriendinnen. Ik amuseer me dan wel, maar ik ben nog nooit iemand tegengekomen van wie ik dacht: *wow*.

HUMO Wat voor een type zoek je?

SANDRA Goh, als ik dat eens wist (*lacht*). Ik zou graag een heel gewone kerel hebben. Ik bedoel: geen typetje. Geen *hardrocker* of een *houser* of zo. Een gewone man. Maar blijkbaar zoek ik op de verkeerde plaatsen.

Ik ben vroeger wel een paar keer verliefd geweest, maar daar is nooit iets van gekomen, omdat het niet wederzijds was. Dan houdt het op, hé. Misschien viel ik altijd voor de verkeerde jongens... Soms wàs het ook al van in het begin gedoemd om te mislukken, hoor. Ik ben eens stapelgek geweest op een barman. Ik kende hem zelfs niet, en ik heb ook nooit meer tegen hem gezegd dan ‘twee cola’s en een pintje...’ Het was hopeloos, maar ik ben wel een maand of twee elke avond in dat café gaan rondhangen... (*lacht*)

Door al die teleurstellingen ben ik wel bang om nog verliefd te worden. Als ik iets voor een man begin te voelen, probeer ik mijn gevoelens te onderdrukken. ‘Het is toch hopeloos,’ denk ik direct. ‘Dus laat ik alsjeblieft niet wéér door die pijn en die ontgoocheling gaan...’

HUMO Hoe denk je dat het is om seks te hebben?

SANDRA Ik stel het me een beetje voor zoals in de film. Ik kan best opgewonden geraken van seksscènes in films. Porno zegt me niks. Ik heb ook geen vibrator of zo. En betalen voor seks, dat zie ik mij zeker niet doen. Voor een vrouw ligt dat sowieso moeilijk. Misschien over tien jaar, als ik dan nog niet van de straat ben... Ik hoop het niet.

Dood op de keukenvloer

‘Ik heb je brief gelezen en ik herken zoveel van wat ik zelf heb meegemaakt. (...) Toen ik 35 werd, besloot ik mij neer te leggen bij een leven zonder vrouw en kinderen. Maar enkele

maanden later bleek er plots wel een vrouw te zijn die het zag zitten om met mij verder te gaan. (Jan, 41 jaar, Izegem)

Jan is inmiddels vijf jaar getrouwd en heeft twee kinderen met zijn vrouw Inge. Maar de verhalen van Sandra en Dieter zijn ook voor hem een *Aha-erlebnis*.

JAN Tot mijn 35ste had ik ook nog nooit een vrouw gekust en ook nog geen seks gehad. Geen one-night stand, en zeker geen prostituee – daar was ik véél te verlegen voor.

Ik ben altijd erg timide geweest. Ik had als kind al een minderwaardigheidscomplex. Veel vrienden had ik niet, ik was nogal in mezelf gekeerd.

Ik ben de oudste van drie, maar ik heb ook het langste thuis gewoond, tot mijn 31ste. Uitgaan interesseerde me niet. Ik was 21 toen ik voor het eerst naar een optreden ging kijken, op Torhout-Werchter. Toen ik 24 was, ben ik toevallig in het jeugdhuis beland. Ik ben er tien jaar gebleven, als medewerker achter de schermen. Tijdens optredens zat ik aan de drankbonnetjes of aan de ingang – ook niet de ideale plaats om contacten te leggen, natuurlijk. Maar ook als ik gewoon naar het optreden kwam kijken, stond ik meestal de hele avond alleen. Ik weet nog dat ik altijd meteen na het optreden naar huis ging. Tussen de groepen door stond ik een beetje langs de kant te wachten. Dat was niet tof, maar ik ben niet de man die zomaar tegen wildvreemden gaat babbelen. Er liepen natuurlijk meisjes rond die ik wel zag zitten, maar ik durfde hen niet aan te spreken. Ik mis wel wat sociale vaardigheid. Als ik ergens kom waar ik niemand ken, dan zal ik een uur later nog niemand kennen.

Het gevoel dat ik echt iets miste, is er pas op latere leeftijd gekomen. Het moeilijkste moment was toen mijn jongere zus haar eerste kindje kreeg. Ik was 34. Ik had geen vrouw, en geen vooruitzichten, terwijl een gezin met kinderen mijn grote droom was. Ik heb het toen wel erg zwaar gehad, vooral tijdens de weekends, als ik thuis zat. Dan gaf ik me over aan zelfmedelijden. Ik voelde me een sukkelaar. Een krantenkop als *‘Bejaarde alleenstaande man ligt veertien dagen dood in keuken,’* daar kreeg ik rillingen van. Ik zag mezelf daar al op die keukenvloer liggen.

Ik ben een partner beginnen te zoeken via contactadvertenties. Ik heb zelfs een beroep gedaan op een relatiebemiddelaar. Dat heeft een paar keer tot een afspraakje geleid, maar die draaiden op niks uit.

En plots stelde ik vast dat ik 35 was. Ik dacht dat ik nooit meer iemand zou ontmoeten, en net toen ik me bij dat idee had neergelegd, nodigde Inge me uit op een drink voor haar verjaardag. Ik had niet eens door dat ze mij zag zitten.

Inge werkte in hetzelfde gebouw als ik, maar ik kende haar niet zo goed. Ik dacht ook dat ze al lang bezet was. De twee secretaresses met wie ze samenwerkte waren echte roddelantes. Als grap had ze die twee allerlei wilde verhalen over haar liefdesleven op de mouw gespeld. Ik had die verhalen ook gehoord, en ik geloofde ze. Geen haar op mijn hoofd dat dacht dat ik ooit iets met haar zou hebben. Tot die verjaardagsdrink kwam, en het meteen tussen ons bleek te klikken.

HUMO Het was nog nooit gelukt en nu plots wel.

JAN Man man, dat was een raar gevoel! Ik voelde mij plots gewenst, gewild! Een hele belevenis.

Daarom wilde ik ook reageren op het verhaal van die jongeman uit Limburg. Ik weet wel dat het achteraf altijd gemakkelijk is om zoiets te zeggen, maar hij mag de hoop niet opgeven. Wie weet eindigt zijn verhaal net zoals het mijne.

REACTIES

Humo 3371

“Groot was mijn verbazing toen ik in Humo 3368 de brief las van een man die openlijk toegeeft nog nooit te hebben gevrijd of gekust. Ik ben een man van 27 en ik begrijp precies wat hij wil zeggen. Met deze brief wil ik hem geruststellen: hij is niet de enige. En net zoals hij, ben ik op zoek naar een verklaring.

Blijkbaar is dit fenomeen onbekend in de medische wereld: iemand met een gezond libido wordt *geacht* ook een gezond liefdesleven te hebben. Mensen denken misschien dat ik sociaal niet functioneer, maar er is helemaal niets mis met mij. Ik was 18 toen ik hierover voor het eerst praatte met een therapeut: hij zei toen dat je op zo'n jonge leeftijd niet in paniek hoeft te raken als je geen vriendinnetje hebt. Maar naarmate de jaren verstrijken, blijven de hulpverleners met vraagtekens zitten.

Ik heb het opgegeven en laat alles gewoon op me afkomen. Af en toe, rond kerst of met Valentijn, wordt het me wat te veel, omdat het gezellig samenzijn er extra wordt ingewreven. Maar in paniek raken heeft nog weinig zin. Dat zou alleen maar als een strop om me heen hangen.”

(naam en adres bekend)

“Ik ben een gescheiden vrouw van 47 en sinds 5 jaar alleen, niet omdat ik dat zelf zo wil, al zoek ik niet meer, ik heb mij erbij neergelegd. Toch heb ik geregeld het gevoel dat ik iets mis, en dan heb ik het nog niet over de seks, maar over genegenheid, begrip, een schouder om uit te huilen enzovoort.

Ik krijg regelmatig complimentjes over mijn uiterlijk, maar als ik dan mijn leeftijd zeg, schrikken de meeste mannen: ik zie er namelijk veel jonger uit dan ik ben. En dan druipen de meesten af...

Soms vraag ik mij af: is mijn leeftijd dan zo'n barrière? Ik denk het wel, mannen van mijn leeftijd (degenen die er nog goed uitzien zoals ik) zoeken een veel jongere vrouw en vinden mij te oud. Dus blijf ik over...

Zal ik dan tegen wil en dank alleen oud moeten worden? Het zij zo...”

(naam en adres bekend)

“Beste Sandra, de moed niet opgeven! Het spreekwoord zegt dat op ieder potje een dekseltje past. Ik ben maagd geweest tot mijn twintig, en nu ben ik weer alleen. Ik mis het intiem zijn wel, maar een relatie bestaat niet alleen uit seks, maar ook uit genegenheid en intimiteit. Ik zou zeggen: als je wilt moeten we mekaar maar eens ontmoeten.”

(Reinhold Gouwy, Hoboken)

“Toen ik in jullie artikel ‘Leven zonder liefde’ bij Sandra aankwam, dacht ik: *‘Hé, ik voel me net hetzelfde.’*

Ik ben net 30 geworden en ik heb ook nog nooit een relatie en seks gehad, waarvoor ik me zelfs een beetje schaam. In het laatste jaar middelbaar zag ik ook dat iedereen, behalve ik, een vriendje had. Je gaat automatisch denken dat er iets mis met je is en krijgt een minderwaardigheidscomplex.

Ik ga ook wel eens een pintje drinken en ik heb al eens jongens gekust. Ik ga wel eens uit, ik bezoek datingsites en schrijf me in voor groepsreizen, maar het mag niet baten. 't Zit veel te diep om erover te praten. Ook ik ben bang voor de reacties en ja, je krijgt dan inderdaad dat clichéantwoord ‘op ieder potje past een dekseltje’ (waar is mijn dekseltje? Ergens weggestopt in een doos op de zolder, denk ik).

Waar ik ook niet goed tegen kan, is dat iedereen er zomaar van uitgaat dat we dan maar homo of lesbienne zijn. Begrijp me niet verkeerd: ik heb alle respect voor die mensen.

Ik zou ook maar al te graag aan kindjes beginnen, zeker nu ik 30 geworden ben, maar zoiets doe je niet zomaar op je eentje: een kind heeft een vaderfiguur nodig. Hoed af voor degenen

die het wél doen, maar ik zou het niet aankunnen. Stilletjesaan begin ik de moed op te geven en leg ik me neer bij de gedachte alleen oud te worden.

Ik ben blij dat er eindelijk eens over gepraat wordt, want zo te zien zijn er nog heel wat jonge mensen die zich net zo voelen als Sandra, Dieter en ik. Voor al deze mensen: blij vooral jezelf en laat je door anderen niet van de wijs brengen.”

(Een meisje van 30)

Humo 3372

“Wat de mensen in ‘Leven zonder liefde’ (Humo 3370) allemaal beschrijven, herken ik ook bij mezelf. Ik vind dat jullie een pluim verdienen om ook deze mensen eens een keertje te belichten.

Ik ben 27 en heb nog nooit seks gehad. Drie jaar geleden heb ik zeven weken lang geprobeerd een relatie met iemand op te starten, maar die vriendin dumpte me plots zonder boe of bah. Zoals de geïnterviewde mensen heb ik vaak depressieve buien en heb ik het gevoel dat de schuld bij mij ligt. Familiefeestjes vind ik degoutant, omdat de familie steeds weer over mijn liefdesleven begint te zagen, of omdat ik het fabeltje moet anhoren dat ik de ware nog wel zal tegenkomen.

Ik denk dat ik me bij de bittere waarheid zal neerleggen als ik dertig ben. Voor mij zal het dan niet meer hoeven, zoals jullie geïnterviewden vaak opmerken.

Toch bedankt dat jullie deze groep mensen aan bod laten komen, en hopelijk zullen anderen ons nu niet belachelijk maken in de brievenrubriek.”

(naam en adres bekend)

“Ik ben blij dat er eindelijk eens geschreven wordt over laat-twintigers/dertigers (en ouder) die nog geen partner hebben gehad. Zelf zit ik in hetzelfde schuitje. Ik ben 31 jaar en mijn profiel komt overeen met dat van Dieter (Humo 3370).

Ik zie er (bij mijn weten) niet slecht uit, ben veel met muziek en film bezig, ben vroeger vaak uitgeweest, doe af en toe vrijwilligerswerk in een natuurvereniging, geniet enorm van de natuur en heb nog andere gezonde interesses. Al heb ik het wel verteld aan mijn vrienden, want ik ben niet beschaamd erover te praten. Ook ik heb me te pletter gepiekerd over het hoe en waarom, en me afgevraagd of ik wel normaal ben.

Een tijd geleden kwam ik een boek tegen dat maakte dat ik mezelf beter begrijp en me deed beseffen dat ik niet alleen met dit ‘probleem’ zit. Het gaat over ‘*Hoogsensitieve personen (hoe blijf je overeind als de wereld je overweldigt)*’ van Elaine N. Aron, een universitair docent psychologie en psychotherapie, en zelf een hoogsensitieve persoon (hsp). Volgens haar is 10 à 20% van de bevolking hoog sensitief.

Ik heb het sterke vermoeden dat Dieter, Sandra, en Jan, net als ik, hooggevoelige mensen zijn. Zulke mensen voelen zich niet op hun gemak op fuiven, tussen groepen, in lawaai en drukte, stappen niet zo snel op vreemden af en komen in een nieuwe situatie gesloten en verlegen over (ook al zijn ze dat niet).

Hoogsensitieve personen luisteren meer dan dat ze babbelen, zijn in hun element als ze creatief zijn, hebben veel fantasie, denken veel na, hebben tijd nodig om alleen te zijn. Helaas worden zulke mensen in deze maatschappij – in tegenstelling tot sommige oosterse landen – niet als ideaal aangezien.

Het boek zal deze mensen zeker geen pasklare oplossing bieden, maar wellicht toch een beter zelfinzicht. Het geeft tips om met hsp te leren leven en misschien helpt het om zichzelf als een persoon met een fantastische, waardevolle karaktertrek te zien.

Kortom: er is helemaal niks mis met ons. Waarschijnlijk laat alleen het geluk ons wat in de steek.”

(Peter)

“Hoewel ik al enkele relaties achter de rug heb en al een hele poos geen maagd meer ben, kan ik mij als 32-jarige vrijgezel helemaal vinden in de problematiek van Sandra en Dieter (Humo 3370). Ik ben nu al enkele jaren alleen en maak ook dingen mee die zij meemaken. Mensen vinden het blijkbaar raar, zielig en soms verdacht als je op mijn leeftijd alleen bent en geen kinderen hebt. Ik heb al feesten aan mij voorbij laten gaan omdat ik op voorhand wist dat ik de enige aan tafel zou zijn zonder parnter. Ook het bezoek aan kraambedden heb ik al gemeden; met het ouder worden, wordt het almaar pijnlijker.

Ook ik heb al *datingsites* bezocht. Meestal zonder resultaat. De meeste van die sites zijn alleen bedoeld om de beheerders zoveel mogelijk geld te laten verdienen. De weinige contacten die ik op die manier gehad heb, waren zeer oppervlakkig en weinig hoopvol. De meeste mensen zijn alleen met zichzelf bezig. Ik heb al vaak ondervonden dat ik niemand hoor of zie als ik zelf geen initiatief neem, maar ik neem niemand iets kwalijk en kan er zelfs begrip voor opbrengen.

Zoals Sandra zegt, vraag je je voortdurend af wat er mis is met jou, en waarom een ander wel en jij niet. Persoonlijk denk ik niet dat er iets mis is met mij. De scheiding van mijn ouders is het enige dat ik kan bedenken dat me parten zou kunnen spelen. Ik ben wel aan de verlegen kant wat vrouwen betreft, maar ik heb een heel druk sociaal leven, veel vrienden en een leuke job met veel contacten. Ik sluit me absoluut niet op en vertoef vaak op plaatsen waar veel andere leeftijdgenoten vertoeven. Ook ik denk vaak dat het aan mijn uiterlijk ligt, hoewel dat absoluut geen bezwaar was in vroegere relaties. Ik ben zeker geen fotomodel, maar veeleer aan de gewone kant. Ik verwacht ook niet van een partner dat ze bloedmooi is: een gewoon meisje met een gewoon uiterlijk en een zacht karakter en ik ben al tevreden. Ook ik droom van kinderen en een normaal leven.

Ik kan begrijpen dat Sandra zeer nieuwsgierig is naar seks en het dan ook ‘met de eerste de beste smeerlap’ zou doen. Toch zou ik het haar afraden. Een losse flodder lost niet veel op. Je bent dan misschien geen maagd meer, maar het eenzame gevoel gaat er niet mee weg. De dag erna komen de negatieve gevoelens terug en soms nog erger dan voorheen. Seks tussen twee mensen die elkaar graag zien is het mooiste wat er is, en de moeite waard om op te wachten. Toch snap ik volledig hoe zij zich voelt, want ik voel me ook vaak zo. Het gebrek aan een doel in het leven is vaak ondraaglijk. De angst om ontgoocheld en teleurgesteld uit een verliefdheid te komen is altijd aanwezig en is een serieuze rem op je gedrag en je contactvaardigheid.

We kunnen alleen maar hopen dat het ooit goed komt, en vooral het hoofd niet laten hangen. Dankzij Humo weten we nu dat we niet alleen zijn.”

(naam en adres bekend)

Humo 3373

“Ik wou graag even reageren op uw artikel over eeuwige maagden (Humo 3370). Ik ben een vrouw van 26, single en inderdaad ook nog maagd. Ik wou gewoon even laten weten dat het deugd doet om te weten dat er nog andere mensen zoals ik zijn. Want je gaat je al snel ‘abnormaal’ voelen in een wereld waar je rond de oren geslagen wordt met statistieken waaruit blijkt dat de gemiddelde persoon de eerste keer seks heeft op zijn vijftiende. Buiten enkele zeer korte relaties en flirts heb ik nog niet veel relatie-ervaring. Dat was helemaal niet mijn keuze, alleen schijn ik telkens weer op de verkeerde verliefd te worden. Nooit heb ik problemen gehad om contacten te leggen, en ik ben sociaal altijd zeer actief geweest. Ik had dus altijd wel vrienden en de meeste mensen rondom mij begrijpen niet waarom ik maar niemand schijn te vinden. De reacties die je krijgt zoals ‘de ware komt wel’ en ‘je moet geduld hebben’ klinken me meer dan bekend in de oren. En al zijn ze nog zo goed bedoeld, toch krijg je het gevoel dat niemand je echt begrijpt.

Het was dan ook een echt plezier om mezelf te herkennen in dit artikel en te beseffen dat ik niet de enige ben die zich in deze situatie bevind. Ik moet me er dan ook tegen verzetten om mijn gevoelens niet te onderdrukken wanneer ik verliefd word, uit angst om voor de zoveelste keer teleurgesteld te worden.

Enfin, ik wou eigenlijk gewoon de mensen die in het artikel getuigden, bedanken voor hun moed om over dit toch niet vanzelfsprekend onderwerp te praten (seks is niet langer een taboe, maar een gebrek eraan of het ontbreken ervan des te meer).”

(naam en adres bekend)

“Al jaren denk ik dat ik één van de weinigen ben die er maar niet in slagen een relatie te vinden. Jullie artikel doet me beseffen dat ik blijkbaar niet alleen ben. Ik word deze maand 26 en zoals elk jaar heb ik het moeilijk met mijn verjaardag (net als met nieuwjaar bijvoorbeeld). Het weer-een-jaar-voorbij-gevoel steekt dan telkens op. En de goedbedoelde reacties van vrienden zoals ‘dat komt wel in orde’ en ‘ook jij zult wel iemand vinden’, veranderen ook niet door de jaren heen.

Het is ook een beetje een vicieuze cirkel. Als je een paar keer je gevoelens aan iemand getoond hebt maar die keer op keer in je gezicht teruggeworpen hebt gekregen, neem je op de duur jezelf in bescherming, en uit je die gevoelens niet meer of sta je jezelf niet toe nog eens verliefd te worden, uit angst weer het deksel op de neus te krijgen, of erger, weer één van de weinige vriendschappen die nog over zijn op te blazen.

Ik hoop dat anderen nu ook eens beseffen waarmee sommigen van ons dag in dag uit door het leven moeten, het gevoel van onbegrip, van niet gewenst te zijn door deze maatschappij. Maar waarschijnlijk hebben velen na het lezen van het artikel en van mijn reactie een ‘Get a life’-reflex. Precies of we proberen niet. Aan hen zo ik de raad geven eens aandachtig naar ‘I Know You’ van Henry Rollins te luisteren. Heel misschien dringt er dan iets tot ze door.”

(naam en adres bekend)

“Bedankt Humo, voor het doorsturen van de reacties op mijn lezersbrief in Humo 3371 (de vrouw van 47...). Hierbij nochtans een bedenking. Naar de brieven te oordelen kom ik over als een zielig eenzaam wezentje dat zit te WACHTEN op een man. Niets is minder waar, ik ben helemaal niet zielig, en ik zit echt niet weg te kwijnen en te wachten tot de eerste de beste man mij uit mijn eenzaamheid komt verlossen. Ik ben eerder het type dat zelf het initiatief neemt, zeker niet het ‘meegaande’ vrouwtje, zoals blijkt uit de brieven die ik heb ontvangen. Ik heb met mijn brief alleen willen aantonen dat er in alle lagen van de bevolking en in alle leeftijdsgroepen mensen zijn die alleen door het leven gaan. Ik denk dat het een teken des tijds is: meer echtscheidingen, meer mensen die ‘bang’ worden zich te engageren en gekwetst te worden.

Misschien moet ik maar doen wat de meeste mannen van mijn leeftijd doen: mij een ‘jongere’ partner aanschaffen...”

(naam en adres bekend)

“Als reactie op ‘Leven zonder liefde’ wil ik toch even aanstippen dat er nog andere factoren zijn dan ‘er niet slecht uitzien’ die maken dat het nooit verder komt dan een praatje of een eerste kus. Namelijk: slechte adem, een onaangename lijfgeur, te veel ‘mondwater’ bij het kussen... Of ook: roken (de geur kruipt in de kleren). Waarmee ik niet wil beweren dat dat de enige redenen zijn waarom iemand afhaakt, maar het gebeurt, en tussen twee welopgevoede mensen wordt daar nooit over gesproken.”

(naam en adres bekend)

Bron : www.kuleuven.be/thomas/page/download/77156/